

AMICS, CONEGUTS I SALUDATS DEL PPC

PERE REIXACH

Em serveixo de la coneguda trilogia relacional d'en Josep Pla per dirigir-me als meus amics, coneguts i saludats del Partit Popular de Catalunya. Els amics (dos), els coneguts (molt pocs, entre ells l'Àlícia Sánchez Camacho, de Blanes, paisana meva i també l'Enric Millo, exdirigent d'Unió Democràtica de Catalunya) i els saludats (alguns).

La relació de proximitat em permet dir-los, amb tota la sinceritat del món, que s'equivoquen donant suport a polítiques i sentències que pretenen redimensionar a la baixa el català a Catalunya. Utilitzar l'eufemisme que no ataquen el català, sinó que defensen el castellà

perquè la realitat social catalana és bilingüe i els fills de parla castellana tenen tot el dret a ser escolaritzats en la llengua materna, parteix de falsos sil·logismes que no tenen en compte els condicionants polítics i econòmics que procuren amb la seva força i no amb a seva raó, donar preeminència una llengua a fi d'atendre i assolir els seus objectius nacionalistes, amb derives imperialistes i colonialistes. Són raonaments que si els deixem afluir en la seva dinàmica, deriven vers l'herètica teoria de la supervivència del més fort.

Conscient o inconscientment sou transmissors d'un paradigma nacionalista castellà exloent que respon al discurs que proclamava Ortega y Gasset a España invertebrada: "É Porque no se les de más vueltas. España es una cosa hecha por Castilla y hay razones para ir sospechando que, en general, solo cabezas castellans tienen órganos adecuados para percibir el gran problema de España".

Aquesta visió del país ha contaminat tota la relació amb els diferents pobles, cultures i llengües que conviuen a Espanya. També amb els països de l'antic imperi espanyol. Per demostrar aquesta afirmació, m'atreveixo a recomanar-vos la lectura del llibre El nacionalismo lingüístico. Una ideologia destructiva de Juan Carlos Moreno Cabrera, catedràtic de Lingüística General a la Universitat Autònoma de Madrid, on palesa científicament el que dic, potser d'una manera massa simple.

Tanmateix, també és notori que sou partidaris de l'economia social de mercat i enteneu l'economia subordinada a l'ètica, al servei de l'home i no a la inversa. En aquest sentit, maldeu per posar fre a les empreses especulatives i les multinacionals amb afany imperialistes que destrueixen la naturalesa i redueixen la dignitat humana a simples mercaderies. Una escamesa lloable! Segur que respon al vostre ADN demòcratacristià que us fa sensibles als principis de justícia social, de solidaritat i subsidiarietat, promulgats per l'Església Catòlica. De fet us manifesteu públicament com a catòlics practicants i seguidors fervorosos del Papa, com he pogut veure en les darreres vingudes de Benet XVI a Barcelona i Madrid.

Per això, em costa d'entendre que la vostra coherència vers els principis esmentats de justícia social, solidaritat i subsidiarietat, no inclogui la defensa aferrissada de les cultures minoritàries com la catalana, tal com expressava la Pacem in Terris de Joan XXIII i el discurs del Papa Joan Pau II a la Unesco.

Aquests documents també són doctrina social catòlica que ha de tenir en compte tot bon catòlic, com també ho és Arrels Cristianes de Catalunya, escrit pels nostres Bisbes l'any 1985, ratificat pel Concili Provincial Tarraconense el 1995 i assumit pels Bisbes actuals de Catalunya, en la commemoració dels 25 anys de la seva publicació, on queda palesa la defensa de la cultura catalana i de la seva llengua, davant els constants i permanents atacs a què es veu sotmesa pels parlants d'altres llengües, com la castellana, que disposen d'instruments institucionals per fer valer la seva força, no pas la seva raó. Llegir-lo atentament és un deure moral

de tots els que ens sentim catòlics i ens dóna moltes raons per ser crítics amb les lleis dels més forts. L'il·lustre intel·lectual i virtuós canonge Carles Cardó ja feia notar el 1930 la importància que podria tenir per a la pau civil que els catòlics emprenguessin la tasca nobilíssima de fer comprendre als seus respectius conciutadans el problema dels altres. S'avançava a fer una autocrítica des de Catalunya i demanava al altres espanyols que perdessin "la idea funesta que confon la unitat orgànica, única viva, amb la unitat mecànica, sempre morta o ?moridora". Una crida , plenament vigent avui que demana el suport de tots els catòlics. Sortosament hi ha pensaments i veus de parla espanyola com la de José María Pemán que l'abril de 1970, va escriure al diari ABC un article per combatre els prejudicis que hi ha contra el català: El catalán: un vaso de agua clara. Evidentment, també us el recomano. Permeteu-me que prengui el seu final per cloure el meu article: "Del mismo modo, el catalán no es un hecho que se "conlleve" o al que se resigna uno. Es un hecho, no pasivo, sino activo, que significa enriquecimiento y aumento para España. Transparente el contenido y el cristalino continente, nada hay en este tema que sea resignacion o componenda. Hablar o leer o aprender el catalán es un hecho simplicísimo. Se trata de beber un vaso de agua clara".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/09/17/amics-coneguts-saludats/515744.html?utm_source=rss